

La Întâlnire ... în Pustie

de Gelu Arcadie Murariu

Dacă ar fi să ghicesc câți dintre cititorii noștri au trăit o experiență nemijlocită în deșert, m-aș hazarda să invoc un procentaj scăzut. Cea dintâi barieră pare a fi de natură lingvistică; cuvintele “deșert” și “pustiu” sugerând uscăciune, sterpiciune, un mediu nelocuit, ostil vieții, de evitat cu orice preț, la care se adaugă sensuri figurative în perfect acord cu înțelesul propriu al respectivelor cuvinte. Nimic nu îmbie la o vizită în deșert, până când o expunere mai mult sau mai puțin întâmplătoare ne pune brusc în fața faptului împlinit. Descoperim atunci cu uimire o lume nouă, cu privire la care am trăit ignoranți prin virtuțile prejudecății. Descoperim, cum spunea titlul unei cărți de demult, că “Pretutindenii trăiesc oameni”, chiar și în deșert. Ne aducem aminte apoi că mare parte din istoria biblică s-a petrecut în pustie, unde Isus a fost ispitit de Satan, pustie în care Israel a călătorit în cercuri vreme de 40 de ani, fiind testat și triat de Dumnezeu și unde i s-a dat Legea. Alții, “*de care lumea nu era vrednică au rătăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului*” (Evrei 11:38). Iată că pustia invocă un loc mult mai important în viața planetei decât bănuiam până acum - ca întindere geografică, ca importanță economică, ca habitat locuibil și semnificație pentru viața umană.

Un simplu fapt divers: vreme de peste 50 de ani, în deșertul Mojave din California, în mijlocul unei frumoase (în felul ei) rezervații naționale, printre renumiții “Joshua Trees”, o cabină telefonică solitară făcea față intemperiilor, supraviețuind temperaturi de peste 115 grade Fahrenheit (46 grade Celsius) în timpul verii și sub 26 grade (minus 4 grade Celsius) în timpul iernii. La peste 20 de kilometri depărtare de cel mai apropiat drum asfaltat și la câțiva kilometri distanță de puținele case izolate ale ranch-urilor din zonă, ciuruită de gloanțe, cu geamurile sparte și pereții mânjiți de graffiti, dar în stare de funcționare, cabina fusese instalată în deșert de compania telefonică Pacific Bell în folosul unei firme de minerit, pe nume Cinder Peak Mine, care între timp și-a închis porțile, cu mai mulți ani în urmă. Mai era folosită din când în când de câte un “localnic”, locuitor al deșertului.

Ne-am fi așteptat ca nimeni, în afară de puținii ei “vecini”, să fi auzit de existența respectivei cabine telefonice. Dimpotrivă, prezența ei în deșert a reușit nu doar să fie cunoscută, ci chiar să atingă cotele celebrității, depășind granițele țării. Faima de care cabina s-a bucurat vreme de mulți ani o datorează internetului, cu mai multe site-uri dedicate ei. Se spune că un călător, observând simbolul telefonic pe harta deșertului, a fost curios să vadă ce reprezintă, s-a abătut de la drum și, cercetând atent împrejurimile, a descoperit cabina, popularizându-i apoi numărul de telefon pe internet. Cu timpul, ea a făcut mulți “fans”, unii dintre ei de-a dreptul obsedați, care sunau zilnic numărul din deșert, în speranța că cineva le va răspunde. Spre exemplu, ziarul *Los Angeles Times* publica un reportaj despre Rick Kerr, de 51 de ani, care a petrecut 32 de zile lângă cabină, răspunzând la peste 500 de apeluri telefonice. Chiar și un film (se putea fără film?), cu titlul *Mojave Phone Booth*, a fost inspirat de istoria cabinei.

Prin anii 1999-2000 tot mai mulți “pelerini” se aventurau în peisajul deșertic în căutarea celebrei cabine telefonice, cauzând stricăciuni mediului ecologic fragil al deșertului. Fermierii din zonă au început să se plângă, acuzând invazia de turiști, care-i deranjau, cerându-le direcții spre cabină, mulți rămânând cu mașinile împotmolite în nisip, nu puțini dedându-se la vandalism. Chiar un incendiu a fost cauzat în locurile acelea. Ca urmare, îndepărtarea cabinei a devenit inevitabilă, fapt petrecut în luna Mai a anului 2000.

Am străbătut și eu în câteva rânduri deșertul Mojave, călătorind spre diferite destinații, de vreo două-trei ori spre una din atracțiile mele favorite - *Joshua Tree National Monument*, cu peisajul lui aproape selenar, cu îngrămădiri colosale de stânci, care-ți cerșesc să le escaladezi, cu faimoșii “trees”, cu ocazionale oaze străjuite de “finici”, cu vestigii miniere ale unor explorări de altădată, cu așezări fantomă, de mult părăsite, cu Valea Morții și gama întreagă a “mirajului” deșertic. E prudent să rămâi aproape de siguranța panglicii asfaltate a șoselei, cu rezervorul de benzină plin și aerul condiționat în stare de funcționare, lăsând temerarilor de alt calibru escapadele hazardate spre orizontul fără puncte de reper al deșertului, spre care spiritul de aventură dă ghes unora. Deșertul Mojave ocupă o bună parte din sudul Californiei, se întinde parțial în statele Arizona, Nevada și Utah, pe un total de 22,000 de mile pătrate.

Cu ocazia unei expediții solitare prin labirintul de stânci din rezervația amintită, am experimentat și eu năvala de adrenalină în sânge, pe care o stârnește panica de a te simți pierdut într-un teren necunoscut. Umbrele după-amiezii începeau a se lungi spre răsărit, anunțând apropierea serii, despre care știam că se lăsa devreme și grăbită în sudul Californiei. Grăbind pasul să dau ocol unei imense îngrămădiri de stânci din țara uriașului Gulliver, treceam în revistă mental tot felul de scenarii posibile privitoare la noaptea pe care s-ar putea să trebuiască s-o petrec de unul singur în pustie. Gâfâind și rugându-mă pe drum, am dat în cele din urmă colțul mult dorit, zărind apoi la oarecare distanță mașina parcată pe marginea drumului. Eram salvat, cu experiența pustiei mult îmbogățită și hotărât a exercita mai multă precauție în viitor, estimând cu prudență atracțiile înșelătoare ale deșertului ...

Dar, de ce încerc a vă stârni curiozitatea cu astfel de "fapte diverse", știind bine că nu mulți cititori vor fi fiind interesați în cele ale pustiei? De fapt, doresc să vă conduc la referința din Exod 4:27, unde citim că, *"Domnul a zis lui Aaron: "Du-te înaintea lui Moise în pustie"*. Pe când citeam această poruncă, cu multă vreme în urmă, lumina roșie a început să pâlpaie în mintea mea. Neobișnuit, ciudat, surprinzător, incredibil ... ce altceva aș mai putea spune despre o întâlnire în pustie, cu vreo 3500 ani în urmă! Fără adresă exactă, fără hărți amănunțite, fără busolă, fără drumuri, fără repere cunoscute, fără dată precisă, fără călăuză? Și nu-i vorba de un deșert de proporții mici; Aaron se găsea în Egipt, iar Moise în pustia Madian, în Arabia. Îi despărțea peninsula Sinai și cele două brațe ale Mării Roșii.

Aflăm apoi că, *"Aaron a plecat; a întâlnit pe Moise la muntele lui Dumnezeu și l-a sărutat"*. Oricât de hazardată ni s-ar părea o întâlnire în pustiu, omenește vorbind, aflăm că rezultatul poate fi pozitiv. Orice întâlnire este posibilă când Dumnezeu îi trimite pe oameni unul spre altul și constatăm, atât de pe paginile Scripturii, cât și din viață, că Lui îi place s-o facă. Punând la cale întâlniri și călăuzindu-i unii spre alții, Dumnezeu își fructifică planurile cu privire la oameni. Mai des decât realizăm în propria viață, El lucrează în noi, și cu noi, trimițându-ne la întâlnire, călăuziți în chip divin pe firul nevăzut al intențiilor Sale benefice, fie că la data respectivă le considerăm ca atare sau nu. De regulă realizăm doar privind retrospectiv că, la data respectivă, am fost călăuziți de Dumnezeu la întâlnire cu ... destinul.

În cazul lui Moise și Aaron, asistăm la modul în care Dumnezeu încheagă echipa de lucru, model repetat pe paginile Bibliei. Înțeleptul spune, pe drept cuvânt, că este mai bine în doi decât de unul singur, iar modul în care cei doi se întâlnesc este, de multe ori, un miracol. Profetul Ilie și-a aruncat mantaua pe umerii lui Elisei, Isus a trimis pe ucenici în misiune doi câte doi, iar Biserica primară a pus de-o parte pe Saul și Barnaba, trimițându-i împreună în lucrare (Fapte 13). Nimeni nu este suficient prin sine însuși, mai cu seamă în lucrarea de slujire creștină. Circumstanțele vieții pot părea doar un pustiu, dificil de traversat, pentru ochiul deprins a privi lucrurile numai din perspectivă umană. Omul care vede lucrurile în felul acesta este *"ca un nenorocit în pustie, și nu vede venind fericirea; locuiește în locurile arse ale pustiei, într-un pământ sărat și fără locuitori"*, în cuvintele lui Ieremia. În contrast cu el, *"omul care se încrede în Domnul ... este ca un pom sădit lângă ape, care-și întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură și frunzișul lui rămâne verde ... nu încetează să aducă roadă"*.